

leigu. — Samkvæmt allraþegnlegustum tillögum ráðgjafans fyrir Ísland hefir hans há-⁴⁷ tign konunginum 21. febrúar þ. á. allramildlegast þóknast að fallast á, að hjáleiga hins 21. apríl.
forna prestseturs að Hálsi við Hamarsfjörð, Teigarhorn í Geithellnahreppi í Suður-Múla-
sýslu, er nú heyrir til Hofsprestakalli í Álptafirði, verði seld verzlunarstjóra, kammerasse-
sor Weywadt í Berufirði fyrir 1600 krónur í 4% arðberandi konunglegum skuldabréfum,
er verði eign prestakallsins, og með því móti að goldin verði eptir hina seldu hjáleigu
tíund og önnur almenn gjöld, er á bændaeignum liggja.

Þetta er tjáð stiptyfirvöldunum til þóknanlegrar leiðbeiningar, birtingar og frekari
ráðstöfunar.

— *Brjef landshöfðingja til póstmeistarans í Reykjavík um skaðabætur*⁴⁸
fyrir skemmdir á póstsendingu. — Jeg hefi meðtekið frá 28. apríl.
herra póstmeistarann þóknanlegar skýringar og ítarlegar upplýsingar þær, er þörf þótti
á að útvega vegna skaðabótakröfu þeirrar, sem hafin hafði verið útaf því, að 28. júlí
f. á. hafði peningasending frá biskupsstofunni verið látin inn á póststofuna, sem átti að
komast með vestanpóstinum til prófastsins í Barðastrandarsýslu, og var sögð 313 kr.
94 aur., en ekki heimtað að hún væri talin á póststofunni, — en eptir skýrslu þess, sem
sendingin var til, hafði vantað á peningana 56 kr., þá er sendingin barst honum í hend-
ur —, og skal nú hjer með til þóknanlegrar leiðbeiningar og frekari auglýsingar þjón-
ustusamlega tjáð það, er hjer segir:

Það er upplýst í málinu, að um peningasending þessa hafi verið búið svo sem fyrir
er mælt í augl. 3. maí 1872, og að umbúðir hennar hafi verið nokkuð skaddaðar þegar
hún kom á póststöðvarnar í Bø í Barðastrandarsýslu, þó eigi meira en svo, að bæði
póstafgreiðandi og 2 vitni, sem voru við, þegar póstskrínurnar voru opnaðar, álitu það ó-
hugsandi, að neitt af því, sem í pokanum var, hefði getað smogið út, þar sem hann var
skemmdur, með því að margir þræðir, sem lágu langsetis eptir pokanum, voru heilir.
Umboðsmaður þess, er sendingin var til, var annar hinna viðstöddu votta, þegar póst-
skrinunum var lokið upp, og nefndi það að vísu lauslega, hvort ekki ætti að opna pok-
ann og telja í honum, en hjelt því ekki fast fram, eptir að pokinn var rannsakaður að
nýju og reyndist að vikt 2 pnd. 40 kvnt., en það stóð heima við það, sem hann átti að
vega eptir póstsendingaskránni frá Reykjavík. Pokinn var þá afhentur umboðsmanni
móttökumanns gegn kvittun hans í kvittunarbók póstafgreiðslunnar.

Með því að eptir þessu má álíta sannað, að umgetin peningasending hafi verið jafnþung
þegar hún var látin á póststofuna og þegar henni var skilað þeim, sem hún átti að fara
til, og þaræð skemmdir þær, er umbúðirnar höfðu orðið fyrir, eptir nákvæma rannsókn,
sem umboðsmaður meðtakanda tók sjálfur þátt í, voru álitnar svo lagaðar, að pening-
arnir ekki hefðu getað farizt gegnum þær, og þaræð umboðsmaður meðtakanda, eptir að
hann hafði tekið þátt í nýnefndri rannsóku, hefir tekið á móti og kvittað fyrir sendinguna,
er ekki undir rekstri málsins fram komin nein sönnun fyrir eða líkindi til, að það sem í
peningabögglinum var, hafi raskast neitt, meðan hún var í vörzlum póststjórnarinnar, en
þetta er eptir 13. gr. tilsk. um póstmál á Íslandi 26. febr. 1872 skilyrði fyrir endur-
gjaldsskyldu póstsjóðsins.

Samkvæmt því, sem nú hefir sagt verið, verður því endurgjaldskrafa sú, sem hafin er
í þessu máli, ekki tekin til greina.

Út af því, sem komið hefir fram í þessu máli, skal jeg biðja herra póstmeistarann
að mæla svo fyrir við alla póstafgreiðendur, að þegar póstsendingar hafa orðið fyrir þeim

48 skemmdum, að innihald þeirra hafi getað raskast í vörzlum pósthjórnarinnar og því getur
26. apríl. orðið umtalsmál um endurgjaldsskyldu póstsjóðsins, skuli þeir ekki aðeins gæta vandlega að, hvernig póstsendingin er útlítandi, og staðhæfa með sjónarvottum, hvað mikið um-
búðir og innsigli eru sködduð, heldur einnig skora á þann, sem tekur við sendingunni, áður honum er afhent hún gegn kvittun hans, að opna hana og staðhæfa í viðarvist póstaðgreiðanda, hvað hún hefir að geyma.

49 — *Brjef landshöfðingja til bæjarfógetans í Reykjavík um tollheimtu af*
26. apríl. ölföngum og tóbaki. — Út af þóknanlegri fyrirspurn herra bæj-
arfógetans, dagsettri í dag, um ýms atriði, er snerta tollheimtu af ölföngum og
tóbaki, þar sem löggin 11. febr. þ. á. eru þinglesin hjer í Reykjavík, en ekki í Gull-
bringu- og Kjósar-lögsagnarumdæmi, skal yður hjer með þjónustusamlega tjáð það, er
hjer segir:

Þar eð brennivínstollinn ber eptir tilsk. 26. febr. 1872 að greiða af öllum farminum
þar, sem sýna skal lögreglustjóra skipskjölin, þó að ekki eigi að asferma skipið þar, verð-
ur svarið við þeirri spurningu, hvar og eptir hvaða lagareglu tollinn skuli heimta, að því
er mjer virðist komið undir því, hvar skipið er skylt fyrst að sýna skjöl sín, en er
þar á móti ekki bundið við það, þótt það, til þess að komast hjá hærri tollgjaldi, fyrst hafi leitað
á aðra höfn en þá, þar sem það átti fyrst að sýna skilríki fyrir sjer. Af þessu leiðir að
skip, sem flytur vörur einungis til Reykjavíkur, getur ekki komið hjá að greiða brenni-
vínstollinn eptir lögnum 11. febr. þ. á., eptir að þau hafa öðlazzt gildi í Reykjavík, með
því móti að skjótast inn í Hafnarfjörð eða Keflavík og gjöra grein fyrir sjer á þessum
stöðum til málamynda. Sama máli er að minni hyggju að gegna um þau skip, sem að
sönnu hafa farm bæði til Reykjavíkur og til verzlunarstaða í Gullbringu og Kjósarsýslu,
en hafa ekki íslensk sjóleiðarbrjef þegar þau koma; því slik skip eru eptir lögum 15. ap-
ríl 1854 skyld að leysa sjóleiðarbrjef í Reykjavík og sýna þar skjöl sín, áður en þeim
verði leyft að gjöra grein fyrir sjer í lögsagnarumdæmi Gullbringusýslu, og hefir tilgang-
urinn með ofannefndri ákvörðun í tilsk. 26. febrúar 1872 að öllum líkindum verið sá, að
tryggja innheimtu tollsins með því að skylda skipið til að greiða hann því lögregluyfir-
valdi eða þeim tollheimtuembættismanni hjer á landi, er skipsskjölin ber fyrst að sýna.

Þar eð löggin 11. febrúar þ. á. um innflutningsgjald á tóbaki hafa ekki neina ákvörð-
un í þessa átt um greiðslu á þessum tolli, án tillits til hvort tollskyldum vörum er skipað
upp þar á staðnum eða ekki, er jeg á sama máli og herra bæjarfógetinn um það, að tó-
bakstollinn eigi að heimta á þeim stað, sem tóbakið er flutt til, sbr. einnig augl. 16. fe-
brúar þ. á. nr. 1.

50 — *Brjef landshöfðingja til amtmannsins yfir norður- og austur-umdæminu*
9. maí. um styrk handa námspiltum í Noregi. — Eptir að
hafa meðtekið skýringar herra amtmannsins í þóknanlegu brjefi frá 18. f. m. hefi
jeg af hluta þeim, er norður- og austurumdæminu ber af fje því sem lagt er til jarðabóta
með 10. gr. C. nr. 5 fjárlaganna, veitt Páli Jónassyni frá Þverá í Þingeyjarsýslu, en nú læri-
sveini á búnaðarskólanum að Steini í Noregi, 200 króna styrk til að halda áfram námi sínu
í tjeðum skóla, og Pjetri Pjeturssyni á Sólheimum í Svinavatnshreppi jafnmikinn styrk
til að sigla til Noregs og nema þar jarðyrkjufærði í sama eða öðrum áþekktum skóla. Ávisun
á þessa upphæð, alls 400 kr., fylgir þessu brjefi, og eruð þjer, herra amtmaður, þjónustu-
samlega beðnir að hlutast til um, að hinar veittu upphæðir verði greiddar hlutaðeigöndum,